

Sygn. akt I CZ 121/13

.

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa R. L.
przeciwko A. S. i G. S.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 20 lutego 2014 r.,
zażalenia pozwanego G. S.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 11 lipca 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem a dnia 11 lipca 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił wniosek pozwanego G. S. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 14 sierpnia 2012 r. Odrzucił też złożony jednocześnie wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia tego wyroku. Sąd wskazał, że jest to ponowny wniosek o przywrócenie terminu do dokonania wskazanej czynności. Pierwszy wniosek pozwany złożył 15 listopada 2012 r., a Sąd Apelacyjny oddalił go postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 r., odrzucając jednocześnie wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Kolejny wniosek pozwany złożył 23 marca 2013 r., powołując się na schorzenia psychiczne, na które cierpi. Wystąpił także o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu. Sąd ustanowił pełnomocnika, który uzupełnił wniosek o przywrócenie terminu, składając w kserokopii dalsze zaświadczenie lekarskie dotyczące stanu zdrowia pozwanego. Sąd Apelacyjny uznał, że pozwany nie uprawdopodobnił, iż występujący u niego stan chorobowy stanowił przyczynę uniemożliwiającą mu należyte prowadzenie swoich spraw, w tym też dochowanie ustawowego terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, jak również dochowanie przewidzianego w art. 169 § 1 k.p.c. terminu do złożenia ponownego wniosku o przywrócenie terminu. Wskazał, że pozwany dostarczył jedynie kserokopie zaświadczeń lekarskich niepoświadczone za zgodność z oryginałem. Za pozbawiony znaczenia Sąd uznał moment, w którym o uchybieniu terminu dowiedział się wyznaczony dla pozwanego pełnomocnik.

W zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia Sądu Apelacyjnego pozwany zarzucił naruszenie art. 331 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, naruszenie art. 171 k.p.c. w zw. z art. 118 § 1 k.p.c. i art. 91 k.p.c. poprzez ich zastosowanie oraz naruszenie art. 243 k.p.c. w zw. z art. 169 § 1 k.p.c. Wniósł także na podstawie art. 380 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. o rozpoznanie postanowienia tego Sądu w przedmiocie odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia odrzuconego wniosku oraz o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie

sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący ma rację, że uprawdopodobnienie, iż strona uchybiła terminowi do dokonania czynności procesowej bez swej winy i że we właściwym czasie zgłosiła wniosek o przywrócenie terminu nie wymaga przestrzegania sformalizowanych zasad postępowania dowodowego. Mimo jednak błędnego założenia, że niepotwierdzone za zgodność z oryginałem kserokopie nie mogą posłużyć do oceny, czy pozwany był w stanie zdrowia pozwalającym mu złożenie w terminie wniosku o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku, a jeśli nie, to kiedy ten stan ustał, rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego odpowiada prawu. Nie budzi wątpliwości, że pozwany w listopadzie 2012 r. był w stanie złożyć nie tylko wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, ale także o przywrócenie terminu do tej czynności, argumentując, że nie wiedział o terminie, w jakim należało wystąpić o uzasadnienie orzeczenia. Z kserokopii zaświadczeń lekarskich nie wynika przy tym, by dolegliwości, na jakie cierpiał wówczas i cierpi obecnie pozwany (incydenty niedokrwienne, stany depresyjne i lękowe), jakkolwiek powodują obecnie utrudnienia we wszystkich obszarach życia codziennego, także w zakresie poznawczym, uniemożliwiały mu permanentnie świadome podjęcie czynności procesowych, a w szczególności, aby poprzednio złożony wniosek o przywrócenie terminu skarżący wniósł bez rozeznania znaczenia tej czynności, co aktualizowałoby rozważania o zachowaniu terminu do wniesienia ponownego wniosku o przywrócenie terminu. W rezultacie dokonana w oparciu o art. 380 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. kontrola prawidłowości postanowienia o odrzuceniu wniosku pozwanego o przywrócenie terminu nie wykazała podstaw do odmiennego rozstrzygnięcia o tym wniosku. Skoro pozwany był w stanie złożyć wniosek o przywrócenie terminu jesienią 2012 r., to ponowny wniosek, złożony kilka miesięcy później słusznie uznany został za złożony po terminie z art. 169 § 1 k.p.c.

W konsekwencji orzeczenie o odrzuceniu wniosku o sporządzenie i doręczenie pozwanemu uzasadnienia wyroku z dnia 14 sierpnia 2012 r. jest prawidłowe, ponieważ termin ustawowy do złożenia tego wniosku upłynął w dniu 21 sierpnia 2012 r.

Zażalenie pozwanego należało więc oddalić na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu wynika z treści § 15 ust. 1, § 2, § 6 pkt 6 i § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).